

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

כמה הלכות מדיני בין המצרים

פסקי מרן הגר"י רצאבי שליט"א

מתוך קונטרסים מועדי השם הלי בין המצרים

בגדים וכלים חדשים, שהחיינו, פרי חדש – ונוהגים גם כן שאין קונים ואין לובשים בגד חדש מ"ז בתמו, והוא הדין שלא לקנות כלי חדש, משום שיש בזה שמחה, וגם שהיה צריך לברך שהחיינו. ואפילו בשבת אין לובשין חדש. ועל מילה ופדיון הבן מברכים שהחיינו, שלא להחמיץ את המצוה. ועל פרי יש להקל לברך שהחיינו ובפרט בשבת, או אפילו בחול אם לא ימצא פרי זה לאחר תשעה באב. וכלי חדש שקנאו קודם י"ז בתמוז ועדין לא נשתמש בו, יכול להתחיל להשתמש בו. עיני יצחק אות ה' ולא יכו את התלמידים או הבנים בימים אלו: *המושד בעמוד השלישי*

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

את שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת שלש הערים תתנו בארץ פנעו ערי מקלט תהיינה: (במדבר לה. יד)
מובא בגמרא (מכות ט:) תנו רבנן. שלש ערים הבדיל משה בעבר הירדן וכנגדן הבדיל יהושע בארץ כנען, ומכוונות היו כמין שתי שורות שבכרם. (יהושע ב. ו) חברון ביהודה כנגד (דברים ד. מג) בצר במדבר. שכס בהר אפרים כנגד רמות בגלעד. קדש בהר נפתלי כנגד גולן בבשן. ושלושת שיהו משולשין שיהא מדרום לחברון כמחברון לשכס ומחברון לשכס כמשכס לקדש ומשכס לקדש כמקדש לצפון. בעבר הירדן תלת [שלוש], בארץ ישראל תלת [שלוש]? אמר אב"י, בגלעד שכחי [מצויים] רוצחים דכתיב (יהושע ו. ח) גלעד קרית פועלי און עקובה מדם. מאי עקובה מדם, א"ר אלעזר שהיו עוקבין להרוג נפשות. ע"כ.

יש להתבונן מדוע בגלעד היו מצויים רוצחים. ואפשר משום שגלעד לא היתה מארץ ישראל, וממילא המקום שם לא היה מקודש כארץ ישראל, והגוים שהיו חיים שם השפיעו על המקום שם שהרי על חרביהם היו חיים, וכמו שמספרת התורה על סיחון ועוג שכשפנו ישראל אליהם לעבור בגבולם, נאמר (במדבר כא. כג) ויִאסֹף סִיחֹן אֶת כָּל עַמּוֹ וַיֵּצֵא לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל הַמְדַבְּרָה וַיָּבֵא יֵהָצֵה וַיִּלַּחֵם בְּיִשְׂרָאֵל. וכבר אמרו חכמים שהמקום משפיע על האדם וכמו שמובא במדרש רבה על פס' וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִים (במדבר כה. א) וז"ל: וְכָל אוֹתָן אַרְבָּעִים שָׁנָה לֹא סָרְחוּ בַמִּדְבָּר עַד שֶׁבָּאוּ לְשֵׁטִים, לְכַף כְּתִיב: וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁטִים וַיִּחַל הָעָם לְזִנוּת, שֵׁטִים שֶׁעָשׂוּ שְׂטוּת, (משלי ו. לב): נֹאֵף אִשָּׁה חָסֵר לֵב. וַיִּחַל הָעָם לְזִנוּת, יֵשׁ מְעִינֹת שֶׁמְגַדְּלִין גְּבוּרִים, וַיֵּשׁ חֲלָשִׁים, וַיֵּשׁ נְאִין, וַיֵּשׁ מְכַעְרִין, וַיֵּשׁ צְנוּעִין, וַיֵּשׁ שְׂטוּפִין בְּזוּמָה, וּמְעִין שֵׁטִים שֶׁל זִנוּת הִיָּה, וְהוּא מְשָׁקָה לְסֻדּוֹם, אֵתָהּ מוֹצֵא שְׂאֵמְרוֹ (בראשית יט. ח): אִיָּהּ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֶיךָ הוֹצִיאָם אֵלֵינוּ וְגו', וְלִפִּי שֶׁנִּתְקַלַּל אוֹתוֹ מְעִין, עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִבְשׁוֹ, שְׂאֵמְרָם (ויאל ד. יח): וּמְעִין מְבִית ה' יֵצֵא וְהִשְׁקָה אֶת נַחַל הַשֵּׁטִים, מִימֹת אַבְרָהָם לֹא נִפְרָץ אֶחָד בְּזִנוּת, בֵּינָן שֶׁבָּאוּ לְשֵׁטִים וְשָׂתוּ מִימֵינוּ נִפְרָצוּ בְּזִנוּת. עכ"ל. וכן מפורש הדבר באורך בגמרא (שבת קמ"ו): שֶׁהַמְּקוֹם גּוֹרֵם וּשְׁם מוֹבָא הַמְּעֵשָׂה הַיְדוּעָה בְּר' אֶלְעָזָר בֶּן עֲרֵךְ שֶׁשֶׁתָּהּ מֵהַמִּים שֶׁל דוֹרמִסְקִית וּשְׁכַח תַּלְמוּדוֹ וּכְשֶׁקָּרָא בַתּוֹרָה אָמַר 'הַחֲרַשׁ הִיָּה לִבִּים' בַּמְּקוֹם 'הַחֲדָשׁ הַזֶּה לִכֶּם' וְהַתְּפַלְלוּ חַכְמִים עָלָיו וְחָזַר עָלָיו תַּלְמוּדוֹ וּבו'. וְע"כ מְסִימַת שֶׁם הַגְּמָרָא 'וְהֵינּוּ דַתְנָן ר' נְהוֹרַאי אוֹמַר הוּי גוּלָה לְמַקּוֹם תּוֹרָה' וכו'. וְזֶה מֵה שְׁמוּבָא בַּמַּסְכַּת אֲבוֹת (פ"ו מ"ט) בַּמְּעֵשָׂה דְר' יוֹסִי בֶן קִיסְמָא שֶׁהִיָּה דֵר בְּעִיר גְּדוּלָה שֶׁל חַכְמִים וְסוֹפְרִים, וְאָמַר שֶׁאִפִּי אִם יִתְּנוּ לוֹ כָּל כֶּסֶף וְזָהָב וְאֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם אֵינָן הוּא דֵר אֵלָּא בַּמְּקוֹם תּוֹרָה. ע"כ. וְזֶה אִפִּי שְׂיוֹכֵל עִם כֶּסֶף וְזָהָב זֶה לְהַרְבוֹת תּוֹרָה הֵיכָן שִׁיגוֹר, עכ"ז לֹא הַסְכִּים שֶׁהַמְּקוֹם גּוֹרֵם וּמְשַׁפֵּיעַ מְאוֹד עַל הָאָדָם.

ומכל זה נלמד כמה צריכין אנו זהירות יתירה ובפרט בימי החופשה להיות במקומות טובים קדושים וטהורים, ולילך ולהתקרב כמה שיותר לצדיקים, ובפרט שאנו נופשים עם ילדינו שנשמותיהם זכים. וכדאי מאוד בעת שנופשים ומטיילים לשלב בזה קברות הצדיקים. ובשביל שלא יהא טורח רב, אפשר לקיים את התפילות שחרית מנחה וערבית במקום מנוחת הצדיקים וכפי שעושים היום רבים וטובים, ויעתירו שם בתפילה שיהיה התרעננות זו לצבירת כח עצום ורב לקראת שנת הלימודים החדשה.

שפע רוב טובה וברכה, יחולו על **צוות הגנות** היקרות והמסורות, אשר עשו בכל השנה האחרונה עבודה נפלאה, והפירות על התלמידים ניכרים פרי טיפוחים. ימלא ה' כל משאלות לבן לטובה, ויאריכו ימים ושנים דשנים ורעננים, ויזכו לזרע רב כטובים, מאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים, אמן

מחידושי רבותינו

טעם למה אין מכריזין על כל הצומות כתב ב'הגהות הר"ד נכד המהרי"ץ (עץ חיים דף מ' ע"ב הוצאת הרב שמעון צאלח), לענין הכרות הצומות בשו"ע סימן תק"ן בשבת קודם לצום מכריז שליח צבור הצום חוץ מתשעה באב וצום כפור וצום פורים וסימן אכ"ף עליו פיהו.

פתרונות 'לפרשת מטות'
אחודה חידה! בא לכלל כעס בא לכלל טעות יעוין ברש"י במדבר לא. כא. הזוכה בהגרלה: ישי אגסי. מי בתמונה: הרב יששכר שרעבי. הזוכה בהגרלה: יאיר טיי"ר.

אחודה חידה!
בספרי הדפוס ממקדח אחרת
להגייתם אינה פוסלת
אך להגייתם משמשתה אחרת
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

נשאלתי מאי טעמא יצאו תשעה באב וכפור ופורים. ושאלתי ודרשתי וחקרתי גם אני והנה איננו לא מפי רב ולא מפי כתב. אך הנראה לי אענה, מטעם שהם זכורים ועומדים. כפור בתורה מפורש חומרתו. ט"ב גם כן ידוע כמה החמירו בו ולא יבאו לשכחו שהאוכל דבר מר ישאר טעמו בפיו כל היום כמו כן ט"ב כל היום דוה ולא נשכח מרירותו. ופורים מפני השמחה ופרסומי ניסא וכמו שאמרו ז"ל שאינו אלא לזכר תענית אסתר. ומה שאמרו סימן אכ"ף יתבאר דברי אלה על פי מאמרם ז"ל אינו דומה שונה פרקו מאה לשונה מאה ואחד וסימן אכ"ף גי' ק"א דהנה שמעתי בשם המקובלים הטעם לזה דהאי יכריע כי הזוגות בסטרא אחרא המשכחים התורה כידוע מאמרם ז"ל. והנה אמרו ז"ל דאפילו שונה פרקו מאה אינן כלום וכן פיהו גי' ק"א דאם כן הוה ליה פיו והו' יורנו דרך האמת אמן כן יהי רצון.

והנה אך שאלתי להרב יחיא שרארה ז"ל, ואמר שלא מצא בשום ספר טעם. אך הענין לתשעה באב משום שהיה הכרוז יוצא חפרו לכם קברות וכו'. ויום הכפורים כדי שלא ידע השטן ויקטר. וצום פורים משום קולא דאינו אלא מנהג נפרע אפילו מארבעה צומות דיכול ללות אותו ולפרעו ביום אחר מה שאין כן השאר והוא חלוש קצת ודוק. והנכון בעיני כי בשלשה זמנים אלו יש התעוררות לס"מ כידוע מרבותינו ז"ל תשעה באב ממשלתו. ופורים מפלתו. וכן כפורים כידוע משעיר דעזאזל על כן מכסים הדבר דוגמת בכסה ליום חגנו. שאין מכריזין על חדש תשרי כשאר חדשים. עכ"ל.
א"ה. בשע"ה למרן הגר"י רצאבי שליט"א בס' ק"ב ה"ד מובא, שאף צום גדליה לא נהגו להכריז עליו. וזכורני שבאחד משיעוריו אמר את טעם הדבר. היות והוא סמוך לראש השנה אין חשש שישכחווהו.

הגדרת רציחה, מיתה והריגה. דין גאולת דם ישראל שנשפך, לעתיד לבוא

ורצח גאל הדם את הרצח אין לו דם (במדבר לה, כ"ז)

א) טעם שכאן הוציא הכתוב לפעולת גואל הדם בלשון רציחה, ולעיל בלשון מיתה, בפסוק י"ט גואל הדם הוא ימית את הרוצח. נלע"ד משום דהתם מיירי ברוצח במזיד (עיין גם רש"י שם בפסוק ט"ז, ואם בכלי ברזל הכהו) וגואל הדם ההורג עושה בכך מצוה, וכמו שפסק הרמב"ם פ"א מהלכות רוצח הל"ב מצוה ביד גואל הדם, שנאמר גואל הדם הוא ימית את הרוצח ע"כ. ומקורו בספרי כאן, ובגמ' סנהדרין דף ע"ו ע"ב. משא"כ כאן מיירי ברוצח בשוגג, שאינה מצוה אלא רשות, כמו שפסק שם בפ"ה הל"י נכנס לעיר מקלטו ויצא חוץ לתחומה בזדון, הרי זה התיר עצמו למיתה "ורשות" לגואל הדם להרגו. ואם הרגו כל אדם, אין חייבים עליו, שנאמר אין לו דם יעו"ש. ומקורו מהגמ' במכות דף י"א ע"ב:

ומתאים טעמנו זה, וקרוב הוא קצת, להגדרות שכתב הרשב"ם בפירושו לפסוק (שמות כ', י"ג) לא תרצח, וז"ל כל רצח, הריגה בחנם היא בכל מקום. מות יומת הרוצח (לעיל ט"ז) הרצחת וגם ירשת (מלכיס"א כ"א, י"ט) צדק ילין בה ועתה מרצחים (ישעיה א', כ"א). אבל הריגה ומיתה, יש בחנם, ויש בדין יעו"ש, ובספר ביאור שמות הנדרפים דף רכ"ד ד"ה הרג. ואף על פי שזו אינה הריגה בחנם ובדרך עול, יש מקום עכ"פ לקרוא לה בסגנון רציחה, להפריש בין זו לבין כשהיא מצוה וכדבר האמור: ובמדרש הגדול דף תקפ"א, על פסוק כ"א, ששם גם כן נאמר בלשון מיתה, גואל הדם ימית את הרוצח בפגעו בו, הסמיק על זה דברי הרמב"ם שם בפרק ה' הל"ד שההורג בשגגה קרובה לזדון, אם מצאו גואל הדם והרגו פטור עליו יעו"ש, ואין זה עולה בקנה אחד עם דברינו. אך לדבריו קשה אף לישנא דקרא הנקט ימית משמע לכתחילה, ולא רק בדיעבד שאם הרג פטור, וצ"ע: (ב) ולקמן (פסוק ל') כל מכה נפש לפי עדים ירצח את הרוצח, נקט קרא נמי לשון רציחה. ואם מיירי בגואל הדם, כפי שהיא אמנם דעת ר' יאשיה בספרי, וללמדנו שלא יהרגנו גואל הדם בינו לבין עצמו עד שיהיו עדים שראו כי יצא את עיר מקלטו וכנראה חיישינן שיהרגנו בתוך עיר מקלטו, אלא שאח"כ יוציאנו ויאמר שהרגו מחוץ לעיר, שפיר יש מקום לקרות לזה לשון רציחה, להורות שזו רק רשות וכדקאמרן. אך אם מיירי בבית-דין, וכמו שהיא דעת ר' יונתן בספרי שם, צריך עיון כיצד יתכן לקרוא לזה רציחה. והא ניחא אליבא דתרגום המיוחס לבי"ע שכלל בוזה את גואל הדם ואת בית-דין גם יחד. ועיין עוד ברש"י ובמדרש הגדול:

ואפשר לומר שזה לרמוז כי מצות הריגתו ע"י בית-דין, היא דוקא בחרב שהוא כדרך הרוצחים, וכדתנן בסנהדרין דף נב: מצות הנהרגין, מתיזין את ראשו בסיף. וכן פסק הרמב"ם פ"א מרוצח הל"א, ופ"טו מסנהדרין הל"ד. וזה נראה כוונת הירושלמי שם

לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י	לרפואת שושנה בת יחיא רייבי בשכחע"י	לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה	לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י
-------------------------------------	--	--	---------------------------------------

מהליכות אבותינו

שמד בתימן

ידועה גזירת היתומים בתימן, שכל ילד שהתייתם איסלמו אותו הערבים היי. מלבד זאת היה חק בתימן שכל יהודי המתחזה לערבי, אחת דתו להתאסלם גם אם עשה זאת מחוסר ברירה. וכבר סיפרו זקנים שהיו יהודים שהיו מתחזים לערבים בשביל לחפש אוכל או למצוא עבודה לכלכל ביתם, מפני הרעב הגדול שהיה, או מפני שעזבו ביתם לעלות לארצנו הקדושה, ושערי היציאה מתימן ננעלו, ומצאו עצמם חיים במדבר ללא מחיה. ומי שנתגלה בהתחזותו, איסלמו אותו הגוים בעל כרחו ועד עתה הוא חי כגוי בתימן ולא עלה ארצה. והי הטוב יציל ויפדה כל עמו ישראל מכל פזוריהם ויקבץ נדחיהם אבי"ר.

(פ"ז הל"ג) ותני כן (דסיף כתוב בתורה) ירצח את הרוצח, במה שרצח, ויעו"ש המשך העניין. וועיין מכות דף ז. סנהדרין ההורגת אחד בשבע שנים, נקראת חבלנית. וע"ע בדברינו לעיל פרשת יתרו על הפסוקים לא תרצח, לא תנאף וגו' ד"ה אכן;

ג) ובפסיקתא דרב כהנא דף קפ"ז (ד"ה סכותה לראשי ביום נשק) איתא, שישראל שואלים את הקב"ה, אותו הדם שנשפך, מה אתה עושה. ואומר להם, על הדם אכפת לי, ונקיתי על הכל, אבל דמם לא נקיתי, שנאמר (ויאל ד', כ"א) ונקיתי, דמם לא נקיתי, והי שוכן בציון וכו'. אמרו ישראל לפניו, היאך הדין יוצא, ביד מלאכים הם נמסרים וכגון שהכה מלאך ה' במחנה מלך אשור כנז במלכיסב' י"ט, ל"ה. יב"ן, או בגיהנם הם נידונים. ואומר להם הקב"ה, הכל מכם, והרשות בידכם להמית אותם במיתה שאתם רוצים, גואל הדם הוא ימית את הרוצח וכו' יעו"ש: ושפיר נקטו הא"י קרא, כי הם בכל הדורות שפכו דם ישראל בזדון וכדלעיל ד"ה טעם ולשון ימית כולל גם את ההורג בדין וכדלעיל ד"ה ומתאים וכל סוגי מיתה במשמעותו, משא"כ לשון רציחה שהוא בסיף דוקא וכדלעיל ד"ה ואפשר. ומאי דנקטו לשון "רשות" בידכם, אע"ג דקרא במצוה משתעי וכדקאמרן ובד"ה טעם, משום דקרא לא איירי בהו, שהרי בכללם כאלה שלא רצחו בעצמם אלא אבותיהם. וגם לא אנחנו כולנו תמיד יורשי הנרצחים, שניחשב גואלי הדם. אלא שעכשיו, דהיינו לעתיד לבוא, הקב"ה נותן לנו רשות להחשיב אותנו ואותם כך, וכאילו היתה עתה הרציחה:

אתה הראית לדעת מהנפלאו עמקי דקדוקי לשונות תורתנו, לכל מביט בה ורואה נכוחה. את הארץ כי נעמה, כי טוב וירא מנוחה. כן נזכה תמיד לשאוב ממעיינותיה בששון ובשמחה. אמן כן יהי רצון ונסו יגון ואנחה:

(נפלאות מתורתך למרן הגר"י רצאבי שליט"א)

לרפואת ולזווג הגון הרה"ג יחיאל בן יוסף גרפי בשכחע"י

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

קניית בגדים שאין מברכים עליהם שהחיינו – אף כלים ובגדים שאין מברכים עליהם שהחיינו אסורים בקניה, מטעם השמחה גופא, אמנם יכול לתפור בגד חדש, ובגדים פנימיים שאין מברכים עליהם שהחיינו מותר לקנות ולהשתמש בהם: שירה – מותר לשיר בפה דרך הודאה בתפילה ובלימוד, וכן מותר לשיר בפה שירים הנוגעים לחרבן: ברית מילה, פדיון הבן – בשמחה של מצוה מותר לשמוע כלי שיר כגון בסעודות ברית מילה ופדיון הבן, וסעודת בר מצוה שחל זמנה בו ביום ובסעודת סיום מסכת: מלמד נגינה – למלמד נגינה יש להקל אפי' לאחר ר"ח ובפרט אם אין לו הנאה מכך, דחשיב כדבר האבד, ויעשה שאלת חכם:

מנגינות בטלפון – יש להקפיד במנגינות הטלפון שלא יהיו ניגונים של שמחה אמנם במנגינה אחת לבד לא מוזיקלית יש מקום להקל (דאע"פ שאותו אדם אינו נהנה מכך, אך אחר ששומע זאת פעם ראשונה נהנה): חנוכה בית – סעודת חנוכה הבית יש להמתין עד אחר ת"ב משום סימנא טבא. הכנסת ס"ת – אין לעשות בימי בין המצרים ואפי' בע"ש: סעודת הודיה – אין לערוך סעודת הודיה בימים אלו:

תספורת לבחורים – בחורים תימנים הלומדים יחד עם בחורים מבני אשכנז, מותרים (לנוהגים כן) להתגלח ולהסתפר עד זמן מנהגם ואין לחשוש משום לא תתגודדו. ואף מותר לאשכנזי לספרם וולא דאמי להא דאסור לגדולים לספר קטנים (בא"ח שנה א' פרשת דברים אות ו'), משום דהוא מין במינו, ועדה אחרת שאני: שערות החוצצים – מי ששערות ראשו מגודלים, לדעת הסוברים שחוצצים להנחת התפילין של הראש, מותר לו לגלח באותו מקום לצורך זה:

קייטנות ומחנות קיץ – התירו האחרונים לערוך קייטנות ומחנות קיץ ואף לערוך להם פעילויות כרקמה וכדו':

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב עודד בן שלום נבאח זצ"ל
חי לפני כמאתיים שנה באזור
העיר 'אנס'.
תנצב"ה

התודה...

ו הברכה...

לאיש היקר במעלה, אשר
עושה פעולות נפלאות לקרב
אהבת ה' בלבבות התלמידים,
ומידי פעם בפעם מופיע בהצגה
ססגונית ופעילות חווייתית
ה"ה **דניאל ברקוביץ** הי"ד
יה"ר שיזכה לבנים מרובים כחול
ימא, עושים רצון שוכן שחקים
באהבה רבה, מתוך שמחה
ואריכות ימים ובריאות איתנה,
ויהיו תיח גדולים מגדולי הדור
הבא אכ"י

הערות הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

תלמידי גיל שלוש חגגו
מסיבת אותיות לרגל סיום
לימודם את כל אותיות
תורתנו הקדושה

תלמידי כיתה ב' חוגגים סיום נביא
ספר שופטים. יה"ר שיזכו לברך על
גמרה של תורה

בדרכיהם אתהלך...

המערה והמים (ח"ב)

ביום המחרת ניסה מארי יחיא בשארית כוחותיו לצאת לחצר ביתו. ולפי שלא היה יכול להלך על רגליו מרוב תשישותו, נאלץ לזחול על ארבע. אשתו ובניביתו חרדו לקראתו וביקשו למנוע בעדו, מדאגה פן יורע מצבו, אך חזקו עליהם דבריו שעליו לקיים מה שאמר הרב, והבוטח בה' חסד יסובבנו. בקושי עצום הגיע לחצר, ומשם פנה לשדה שהיתה בסמוך, ישב ונשען על סלע אחד, קרא מזמורי תהלים ושפך תחנונים מקורות ליבו בדמעות שליש לפני בורא עולם שיושיעוהו, עד שלפתע נתעלף:

והנה הוא שומע קול קורא אליו, יחיא, יחיא. תתעורר. מהלך פה, ומדוע אתה בוכה. פתח מארי יחיא את עיניו, והנה איש זקן בעל הדרת־פנים עומד לנגדו, שלא היה מכירו ולא ראהו מעולם. ענה לו, כי הוא חולה, ונושא תפילה אולי ירחמו עליו מן השמים. ויאמר לו הזקן, שמע ה' את תפילתך ושלחני אליך. ועתה עצום עיניך, ועצם. אחרי רגעים ספורים, אמר לו הזקן, פקח עיניך, ופקח. והנה ראה שהם עומדים בפתח מערה אחת, שגם אותה לא ראה מעולם. הניח הזקן את ידו על גבו שלמארי יחיא, לקרבו לצד המערה, ואמר לו, תיכנס פנימה למערת אליהו, שם יגיש לך אדם אחד מים לשתות, תשתה אותם ותזכה לרפואה שלימה. עשה כדבריו ואכן בא לקראתו אדם אחד ששאל אותו, האם אתה חולה. השיב, כן. הושיט לו הלה כוס שלמים, ואמר לו, בךך. בדרך ושתה מהם. מיד כשסיים לשתות, הרגיש עצמו כאילו לא היה חולה כלל ועיקר. אמר לו אותו אדם, אל תישאר כאן, כי אליהו הנביא ממתין לך בחוץ סמוך לפתח המערה.

המשך א"ה בלג בשבוע הבא

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה